יום ג', י"א בשבט תשס"ז (30 בינואר)

עם הדבק בעברו בלבד הוא עם גוסס, אך אם היהודים ישאבו מעברם דעת ואהבה אל מורשתם, יהיה להם הכח לפתוח את שערי עתידם.
אבא קובנר, 1978

התיישבות יחיד [המשך הסיפור של **ר' דוב דוד פלמן**] ...

=... הרעש הגדול שקם אז עקב עליית היהודים, הפחיד את הממשלה התורכית פן יציפו נתינים זרים את הארץ ויתנו הזדמנויות תדירות לקונסולים להתערב בעניינים הפנימיים של הארץ, וכך יגרמו לקיצוצים נוספים בחופש הפעולה ובשלמות השטח של הממלכה העות'מאנית... כפי שכבר מכירה ממשלת תורכיה את הפרוצידורה הזאת מנסיונותיה הרבים.

לפיכך, אסרה הממשלה העברת קרקעות במשרדי ספרי האחוזה על-שם נתינים זרים. לכאורה היתה תרופה פשוטה נגד הגבלה זו: על הקונה לקבל את הנתינות העות'מאנית! אלא... המשטר והבטחון הציבורי היו פרועים ואכולי רקבון, ורק הודות להגנה הקונסולרית יכלו היהודים, יוצאי אירופה, להתקיים בתנאים אנושיים פחות או יותר ולהיות "יחסנים" לעומת האזרחים המקומיים. בתנאים אלה, נחשבה החלפת הנתינות האירופית בעות'מאנית כיציאה מחיי הבטחון והנוחיות של כרך גדול על מנת להשתקע בלב מדבר. העולים היהודים שהשתוקקו לרכוש קרקע בארץ אבות השתמשו, אפוא, במקום תרופה פשוטה זו בתרופה אחרת, מורכבת יותר. את הקרקעות שקנו, רשמו על "שמות מושאלים" של יהודים אזרחי תורכיה.

גם ר' דוב דוד פלמן היה יכול לרשום את אדמתו על "שם מושאל", אבל בהיותו אדם ישר, שניהל את מסחרו כל ימיו ביושר ובאמונה, לא רצה להכניס אף קורטוב של שקר לתוך המעשה הנעלה של גאולת אדמה בארץ הקודש. ר' דוב דוד רצה לרכוש לו את הרגשת היציבות על אדמתו, שאין לזר חלק בה אפילו למראית עין, ולהיות אזרח בארץ שהוא משתקע בה. כעבור זמן קצר קבל תעודת-אזרח (נפוס) ושטר קניין ממשלתי על אדמתו. וכך נסע אחר כך ר' דוב דוד כאורח לרוסיה, על מנת להעלות משם את בני משפחתו לארץ-ישראל.

ר' דוב דוד פלמן לא האריך לשהות במזריטש. זריז היה במעשיו, בחיסול עסקיו ובפרידתו מן העיר. רוח ארץ-ישראל נשאתו מהר על כנפיה. באומץ לב, נפרד ממקומו בבית הכנסת, מכל מכריו וידידיו ומכל אשר יקר לו בעיר, ובחודש כסלו ה'תרמ"ד [סוף שנת 1883] כבר נמצא עם בני משפחתו, אשתו שרה איטה, ארבעה בניו ושלוש בנותיו – הגדול שבהם בן 17 והקטנה בת שנה – בדרך לארץ-ישראל. גם אמו הזקנה רבקה, נלוותה אליו לאחר שנפרדה מכל מחמדיה ומבית הקברות היקר, מקום קברי אבותיה.

באודסה, עיר החוף, קנה ספר לימוד הלשון הערבית, בניב הסורי המדובר בארץ-ישראל, ובמשך ימי הנסיעה בים היה משנן לעצמו ולבני ביתו את הביטויים הנחוצים ביותר בחיי יום-יום. ידע, כי הוא ובניו יגורו בין שכנים זרים, אשר שפתם לא ידעו ולא שמעו, ולפיכך עליו להכשיר את עצמו ואת בניו אל החיים החדשים. איתו נמצא למדן גדול בתורה, זה החובב ציון ר' ברוך מאיר רוזנבלום, שלקחו עמו ממזריטש, להיות מלמד ש"ס ופוסקים

"קומה אלוקים, שופטה הארץ, כי אתה תנחל בכל הגוים." [תהלים פ"ב 8]
מתוך פרק התהלים שהיו הלויים אומרים בבית המקדש ביום **שלישי** בשבת
בשמחה ובטוב לבב, בתפילה ליום נעים לכל בית ישראל!
הדף מוקדש לרפואתם השלמה של כל נפגעי הטרור ומשפחותיהם בתוך שאר חולי ישראל, ולשלומם של כל חיילי צה"ל

יום ג', י"א בשבט תשס"ז (30 בינואר)

עם הדבק בעברו בלבד הוא עם גוסס, אך אם היהודים ישאבו מעברם דעת ואהבה אל מורשתם, יהיה להם הכח לפתוח את שערי עתידם.
אבא קובנר, 1978

לבניו וגם לשמש כשוחט בביתו. אחרי טלטולים באוניה במשך שבועיים הגיעה המשפחה לחוף יפו, ואחרי מנוחה קצרה בעיר יצאו לכפר סומל ונרתמו מיד לעול המשק.

[בע"ה המשך הפרשה: מחר – "זכרונות ארץ-ישראל"]

"קומה אלוקים, שופטה הארץ, כי אתה תנחל בכל הגוים." [תהלים פ"ב 8]

מתוך פרק התהלים שהיו הלויים אומרים בבית המקדש ביום **שלישי** בשבת

בשמחה ובטוב לבב, בתפילה ליום נעים לכל בית ישראל!

הדף מוקדש לרפואתם השלמה של כל נפגעי הטרור ומשפחותיהם בתוך שאר חולי ישראל, ולשלומם של כל חיילי צה"ל